

[Arne Melchior]

Jeg mener, at hvis dette blev vedtaget – og det må jo være forespørgernes hensigt at få det vedtaget; de skal sikkert nok foreslå en dagsorden derom – ville det absolut ikke være i dansk interesse, og deraf følger også, at selve forespørgslen og dens formulering ikke er i dansk interesse. Hvis nogle så ville slutte, at så er det nok i nogle andres interesse, er der ikke nogen overtrædelse af nogen som helst form for god orden, forretningsorden, lovgivning eller god skik mellem mennesker. Det er og bliver . . .

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg minder om, at det er pkt. 4 på dagsordenen, vi behandler.

Arne Melchior (CD):

Jeg er mig ikke bevidst – jeg har i hvert fald ikke været mig bevidst – at jeg har beskæftiget mig med noget som helst andet. De to forespørgsler handler om nøjagtig samme sag, og jeg giver et eksempel på, at dette at fritte offentligt om efterretningstjenestens arbejde aldrig er i den nations interesse, i hvilken noget sådant måtte foregå. Og jeg skal citere fra spalte 807, at jeg under denne berømte spørgetime, den 28. oktober 1987, tillod mig at stille udenrigsministeren det spørgsmål:

»Har udenrigsministeren kendskab til eller fantasi til at forestille sig, at der skulle være regeringer i noget andet land på kloden, der ville give oplysninger offentligt af den art, som er indeholdt i det her behandlede spørgsmål?«

Det er min opfattelse, at det er der ikke – det var også indeholdt i udenrigsministerens svar til mig. Hverken på den ene eller den anden side af jerntæppet eller noget andet tæppe eller nogen grænse er der nogen, der ville give et meningsfyldt svar på så tåbeligt og utilstødeligt et spørgsmål som det, der blev stillet i de dage.

Selvfølgelig kan man spørge om alt, men man må, ligesom når man gør andre ting, tage konsekvenserne af de dumheder, man selv begår, og hvis der skulle sankes gloende kul på udenrigsministerens hoved, er jeg sikker på, at han ville blive frikendt, alene fordi han ved spørgsmålet var meget hårdt provokeret. Jeg kan ikke undlade, selv om jeg godt ved, at det sikkert er gjort mange gange herfra i forbindelse med denne debat, at citere Aakjærs »Du Pusling-Land, som hygger dig i Smug«.

Jeg talte før om kejserens skæg. Jeg ved ikke, hvad det er, vi egentlig diskuterer her. Må man ikke have lov til at sige, at det strider mod Danmarks interesse, både når pressen og især når folketingsmedlemmer forsøger at få en minister på gatis, få ham til at udtale sig om forhold, der vedrører efterretningstjenestens arbejde? En minister, in casu en finansminister, må have lov til at tale usandt om en devaluering, der måtte forekomme eller være planlagt. På ganske samme måde ville det jo stride imod al anstændighed at spørge til det danske forsvars strategiske planer og Forsvarskommandoens mening om disse.

At gøre det i offentlighed ville tjene andre interesser end danske, således som jeg og mange af os subjektivt forstår det, og jeg er ganske tryk ved, at der i befolkningen også er forståelse for, at denne debat er en skindebat, der heller ikke tjener hverken Folketingets eller danske interesser i videste forstand, således som jeg subjektivt opfatter det.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Hr. Arne Melchiors indlæg kunne godt kræve et helt indlæg fra min side også. Det vil jeg undlade. Jeg vil bare lige sige, at jeg da var noget forbløffet over hr. Arne Melchiors indlæg, for der har da ikke været tale om, at hr. Pelle Voigt eller nogen af os andre har prøvet at fritte hverken forsvarsministeren eller justitsministeren ud om de danske efterretningsvæseners virksomhed, ikke på noget tidspunkt. Hr. Pelle Voigt har stillet et helt konkret spørgsmål til udenrigsministeren, så det er jeg lidt forbløffet over.

Men det var egentlig ikke det, jeg ville have en kort bemærkning til. Det var det første, hr. Arne Melchior sagde, hvor han også var ude i at forsøge at fortolke, hvad det egentlig var, ministeren havde sagt, og prøvede at undskyldte ministerens udtalelser.

Hvis hr. Arne Melchior havde udtalt sig som udenrigsministeren, var der såmænd ingen af os, der ville have reageret. Naturligvis har hr. Arne Melchior en vis margen for at udtale sig; det har vi andre også. Men den person, vi taler om i dag, er ikke hr. Arne Melchior, er ikke mig. Den person, vi taler om i dag, er dansk udenrigsminister, og som sådan er han udstyret med en magt og med en tillid, som ligger i